

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivy Suneghové a soudkyň Mgr. Lucie Králové a Mgr. Soni Burešové ve věci

žalobců: a) **J. Š.**, narozená xxx
bytem xxx

b) **M. M.**, narozený xxx
bytem xx

oba zastoupeni advokátkou JUDr. Janou Kudynovou
sídlem Štefánikova 203/23, 150 00 Praha 5

proti
žalované: **VIAGEM a.s.**, IČO 04817320
sídlem Sokolovská 131/86, 186 00 Praha 8 - Karlín
zastoupená advokátem Mgr. Janem Novotným, LL.M.
sídlem Hybernská 1033/7, 110 00 Praha 1

o zaplacení 68 917 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 13. května 2024, č. j. 39 C 2/2024-54,

takto:

Rozsudek soudu I. stupně se **ruší** a věc se **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

- Rozsudkem ze dne 13. 5. 2024, č. j. 39 C 2/2024-54, soud I. stupně zamítl žalobu první žalobkyně, kterou se domáhala na žalované zaplacení částky 34 458,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně od 1. 3. 2024 do zaplacení (výrok I), zamítl žalobu druhého žalobce o zaplacení částky 34 458,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně od 1. 3. 2024 do zaplacení (výrok II) a uložil žalobcům povinnost společně a nerozdílně zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 15 101 Kč (výrok III).
- Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobci domáhali na žalované zaplacení částky v celkové výši 68 917 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že dne 2. 3. 2023 uzavřeli žalobci jako prodávající se žalovanou jako kupující kupní smlouvu, na jejímž základě došlo k převodu vlastnického práva žalobců k pozemku parc. č. xxx, k.ú. Xxx, na žalovanou. Kupní cena činila 30 000 Kč (15 000 Kč pro každého ze žalobců). Žalobci následně zjistili, že hodnota pozemku je mnohem vyšší - 98 917 Kč. Žalovaná tak neúměrně zkrátila práva žalobců ve smyslu § 1793 o. z. S ohledem na nemožnost navrácení všeho do původního stavu z důvodu, že žalovaná převedla pozemek na třetí osobu, mohou žalobci přímo požadovat poskytnutí peněžitého plnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje D.B.

3. Soud I. stupně vycházel ze zjištění, že mezi žalobci a žalovanou byla uzavřena kupní smlouva dne 2. 3. 2023, předmětem převodu byl spoluvlastnický podíl o velikosti id. ½ pozemku parc. č. xxx, vše v k.ú. Xxx, zapsáno na LV. č. xxx, Katastrální úřad pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Xxx, za kupní cenu ve výši 30 000 Kč. Mezi žalovanou a J. V. byla uzavřena kupní smlouva č. 37082315 na převod pozemků uvedených v této smlouvě za kupní cenu 169 405 Kč, přičemž obsahem smlouvy mezi žalovanou a J.V. nebyl pouze spoluvlastnický podíl o velikosti ½ předmětného pozemku nabytý na základě kupní smlouvy mezi žalobci a žalovanou, ale kupní smlouva obsahovala nadto ještě další nemovitosti. Žalovaná je podnikatelkou zabývající se v rámci své podnikatelské činnosti prodejem nemovitostí.
4. Nárok žalobců posoudil soud I. stupně podle § 1793 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o.z.“).
5. Dospěl k závěru, že žalobci sice v žalobě uvedli, že se žalobou domáhají neúměrného zkrácení včetně citace příslušného ustanovení, ovšem při formulaci žalobního petitu se neřídili § 1793 o. z. a požadovali úhradu finanční částky. Ustanovení § 1793 o. z. přitom opravňuje zkrácenou stranu (žalobce) požadovat zrušení smlouvy a navrácení do původního stavu, tedy aby si smluvní strany vrátily to, co si navzájem plnily. Naproti tomu druhá strana, tedy ta strana, která výhodu získala (tj. žalovaná), je oprávněna namísto navrácení do původního stavu doplnit, oč druhou stranu zkrátila. Nárok žalobců na finanční plnění tedy nastává až v momentě, kdy strana, jenž získala výhodu v souvislosti s neúměrným zkrácením, v tomto případě žalovaná, namísto vrácení v původní stav zvolí druhou možnost, tj. doplnit žalobcům to, oč je zkrátila. Právo volby, zda navrátit do původního stavu či zda doplnit (finančně vykompenzovat) ochuzené straně, oč byla zkrácena, má v tomto případě pouze žalovaná, nikoli žalobci. Ani žalobci zmiňovaná komentářová literatura na tomto závěru ničeho nemění, neboť upravuje pouze to, že v případě nemožnosti obnovení původního stavu se právo zvýhodněného (v tomto případě žalované) mění na povinnost vyrovnání vzájemných plnění do objektivní hodnoty. S ohledem na tento závěr se tak soud I. stupně nezabýval otázkou, zda se žalobci platně vzdali práv z neúměrného zkrácení ustanovením v kupní smlouvě či nikoli.
6. Dále soud I. stupně vyložil, že roční lhůta stanovená v § 1795 o. z. je lhůtou prekluzivní, tedy marným uplynutím této lhůty nárok žalobců zaniká. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána 1 den před uplynutím této prekluzivní lhůty, soud I. stupně zamítl návrh žalobců na změnu žalobního petitu učiněný až po sdělení předběžného názoru soudu při jednání, že žaloba nebude s ohledem na znění žalobního petitu úspěšná, a to právě i s ohledem na tuto propadnou lhůtu. Poukázal na to, že žalobci jsou právně zastoupeni a že žalobní tvrzení uvedená v návrhu se týkala odůvodnění žalované částky, nikoli požadavku na zrušení smlouvy. Pokud by soud po sdělení svého předběžného názoru žalobcům umožnil takto rozsáhlé změny žalobního petitu i tvrzených skutečností, porušil by tím právo na tzv. „rovnost zbraní“, tedy rovné postavení účastníků před soudem. S ohledem na vše uvedené soud I. stupně žalobu zamítl, neboť se jedná o zřejmě bezúspěšné uplatňování práva, protože již ze samotných tvrzení a formulace žalobního petitu bylo zřejmé, že požadavku žalobců nemůže být vyhověno.
7. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř.
8. Proti tomuto rozsudku podali včasné a přípustné odvolání žalobci. Namítali, že soud I. stupně nezohlednil odkaz žalobců na rozsudek NS ČSR Rv I 1068/39 (Vážný 17455), podle nějž „podle ustálené soudní praxe není zapotřebí návrhu žalobního na zrušení smlouvy..., neboť ono prohlášení jest spatřovati již v tom a je učiněno mlčky, domáhá-li se...žalobce vrácení kupní ceny, domáhá se tím mlčky také zrušení smlouvy“. Žalobci rovněž poukázali na skutečnost, že navrácení v původní stav již není možné, neboť žalovaná nemovitost prodala třetí osobě. V takovém případě

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

se pak uplatní právo z bezdůvodného obohacení ve smyslu § 2999 o. z. Soud tedy věc nesprávně právně posoudil, jestliže odmítl nárok žalobců s odůvodněním, že se domáhali peněžitého plnění, a nikoliv zrušení kupní smlouvy. Žalobci poukázali též na skutečnost, že rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 42/2021 stanovil hranici neúměrného zkrácení též za situace, kdy se žalobce domáhal v rámci uplatnění práv z neúměrného zkrácení doplacení kupní ceny. Žalobci na základě sdělení předběžného názoru soudu I. stupně navrhli změnu žaloby s tím, že se domáhají zrušení kupní smlouvy a že současně bude třeba rozhodnout o peněžitém plnění, protože navrácení do původního stavu není možné. Soud I. stupně však změnu žaloby nepřipustil s odůvodněním, že již uplynula jednorozhodná prekluzivní lhůta stanovená v § 1795 o. z. Soud I. stupně přitom nezohlednil, že žalobci v žalobě jednoznačně uvedli, že uplatňují práva z neúměrného zkrácení, odkázali na příslušná zákonná ustanovení i na judikaturu a odůvodnili, proč se domáhají peněžitého plnění. Není tak správná úvaha soudu I. stupně, že žaloba je pouze žalobou na plnění, když žalobci od počátku uplatňovali svá práva z neúměrného zkrácení podle § 1793 o. z. Podáním žaloby došlo podle § 654 a § 648 o. z. ke stavení běhu prekluzivní lhůty. Žalobci tak stále byli oprávněni uplatňovat nároky z neúměrného zkrácení, neboť prekluzivní lhůta dosud neuplynula. Žalobci změnu žaloby nepožadovali na základě jiných skutkových tvrzení ani se změnou žaloby nedomáhali dalšího nároku. Jednalo se o upřesnění nároků z neúměrného zkrácení. Vzhledem k tomu, že návrh na změnu žaloby vznesli žalobci ještě před zahájením jednání v rámci sdělení předběžného názoru soudu, nebyla dána překážka podle § 95 odst. 2 o. s. ř. Žalobci nesouhlasili se závěrem soudu I. stupně, že žalobní tvrzení se týkala odůvodnění žalované částky, nikoliv požadavku na zrušení smlouvy. Samotný požadavek na zrušení smlouvy je v případě kupní smlouvy odůvodňován výší peněžitého plnění. Vzhledem k tomu, že soud I. stupně nepřipustil změnu žaloby, postihl řízení vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

9. Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. K argumentaci žalobců v odvolání uvedla, že i v případě nemožnosti navrácení předmětu plnění stále existuje platný právní titul, na jehož základě bylo plnění poskytnuto zvýhodněné straně. Nemožnost navrácení předmětu plnění by mohla být relevantní teprve ve vztahu ke způsobu vypořádání bezdůvodného obohacení vzniklého následkem zrušení smlouvy. Dokud smlouva trvá, nemůže se jednat o bezdůvodné obohacení. Žalovaná nesouhlasila ani s tvrzením žalobců, že petit žaloby obsahoval nárok na zrušení smlouvy „mlčky“. Petit musí přesně vyjadřovat vůli účastníka řízení. Žalobní návrh na zrušení smlouvy je přitom z právního hlediska rozdílný oproti návrhu na zaplacení peněžité částky a nelze je zaměňovat ani dovozovat, že v jednom z nich je mlčky obsažen druhý. Žalovaná souhlasila se závěrem soudu I. stupně, že nárok žalobců podle § 1793 o. z. domáhat se zrušení smlouvy prekludoval.
10. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně podle § 212 a § 212a o. s. ř. včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a zopakoval důkaz kupní smlouvou uzavřenou mezi žalobci a žalovanou (§ 213 odst. 2 o. s. ř.).
11. Z kupní smlouvy č. 23L015TA vzal odvolací soud za prokázané, že byla uzavřena mezi žalobci jako prodávajícími a žalovanou jako kupující dne 2. 3. 2023, žalobci byli spoluvlastníky pozemku parc. č. xxx v k.ú. Xxx, každý v rozsahu ideální 1/2 pozemku, a tento pozemek prodali žalované za 30 000 Kč. Článek IV smlouvy obsahuje prohlášení prodávajících, že se vůči kupujícímu vzdávají jakéhokoliv nároku v souvislosti s § 1793 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.
12. Odvolací soud poukazuje na pochybení soudu I. stupně, uvedl-li, že předmětem prodeje byla pouze 1/2 pozemku parc. č. xxx.
13. Poté odvolací soud dospěl k následujícím závěrům:

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

14. Podle § 1793 odst. 1 o. z. zaváží-li se strany k vzájemnému plnění a je-li plnění jedné ze stran v hrubém nepoměru k tomu, co poskytla druhá strana, může zkrácená strana požadovat zrušení smlouvy a navrácení všeho do původního stavu, ledaže jí druhá strana doplní, oč byla zkrácena, se zřetelem k ceně obvyklé v době a místě uzavření smlouvy. To neplatí, pokud se nepoměr vzájemných plnění zakládá na skutečnosti, o které druhá strana nevěděla ani vědět nemusela.
15. Podle § 1794 odst. 2 o. z. právo podle § 1793 nevzniká ani tehdy, vzdala-li se jej zkrácená strana výslovně a prohlásila-li, že plnění přijímá za mimořádnou cenu ze zvláštní obliby, anebo souhlasila-li s neúměrnou cenou, ač jí skutečná cena plnění byla nebo musela být známa.
16. Podle § 1795 o. z. právo podle § 1793 zaniká, není-li uplatněno do jednoho roku od uzavření smlouvy.
17. Podle § 654 odst. 1 o. z. nebylo-li právo vykonáno ve stanovené lhůtě, zanikne jen v případech stanovených zákonem výslovně. K zániku práva soud přihlédne, i když to dlužník nenamítne. Podle odst. 2 ustanovení o běhu promlčecí lhůty platí obdobně i pro prekluzivní lhůtu.
18. Podle § 648 o. z. uplatní-li věřitel v promlčecí lhůtě právo u orgánu veřejné moci a pokračuje-li řádně v zahájeném řízení, promlčecí lhůta neběží. To platí i o právu již vykonatelném, pokud byl pro ně navržen výkon rozhodnutí nebo navrženo nařízení exekuce.
19. Žalobci v žalobě doručené soudu dne 1. 3. 2024 uvedli, že dne 2. 3. 2023 prodali žalované pozemek parc. č. xxx v k.ú. Xxx za kupní cenu 30 000 Kč, poté zjistili, že pozemek má hodnotu 98 917 Kč, neboť za tuto cenu (v přepočtu na m²) spolu s dalším pozemkem žalovaná prodala pozemek parc. č. xxx třetí osobě. Plnění smluvních stran tak bylo v hrubém nepoměru a žalobci byli žalovanou ve smyslu § 1793 odst. 1 o. z. neúměrně zkráceni, každý nejméně o 34 458,50 Kč (49 458,50 Kč – obdržených 15 000 Kč). Žalobci v žalobě následně citovali znění ustanovení § 1793 odst. 1 o. z. a odkázali na judikaturu, podle níž za neúměrné zkrácení lze považovat zkrácení přes polovinu. Žalobci vyzvali žalovanou, aby doplnila, oč byli zkráceni. Žalobní petit pak byl formulován tak, že se žalobci domáhali, aby jim žalovaná uhradila každému 34 458,50 Kč s příslušenstvím.
20. Při prvním jednání konaném dne 13. 5. 2024 soud sdělil účastníkům předběžný právní názor na věc, že podle § 1793 o. z. se může zkrácená strana domáhat pouze zrušení smlouvy. Na to žalobci navrhli změnu žalobního petitu tak, že se domáhají zrušení kupní smlouvy. Soud I. stupně následně usnesením návrh na změnu žalobního petitu zamítl.
21. Odvolací soud se nejprve zabýval tím, zda byl postup soudu I. stupně v projednávané věci správný.
22. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že zkrácená strana nemá právo volby, může požadovat jen zrušení smlouvy, přičemž rozhodnutí soudu má konstitutivní povahu. Je-li smlouva zrušena, vypořádají se účastníci podle zásad o bezdůvodném obohacení. Pro případ nemožnosti obnovení původního stavu, jestliže žalovaná prodala pozemek třetí osobě, má ochuzený právo na peněžitou náhradu do výše obvyklé ceny pozemku. To však jen za situace, bude-li smlouva soudem zrušena, jinak pro takový požadavek ochuzeného není právní důvod.
23. Odvolací soud však na rozdíl od soudu I. stupně má za to, že z tvrzení uvedených v žalobě je zcela zřejmé, že žalobci touto žalobou uplatňují svá práva podle § 1793 odst. 1 o. z., což postačuje, aby se jednoletá prekluzivní lhůta podle § 1795 o. z. stavěla podáním takové žaloby. Nárok žalobců byl žalobními tvrzeními dostatečným způsobem definován. Ze žalobních tvrzení a odkazu žalobců na § 1793 odst. 1 o. z. bylo zřejmé, o jaký výsledek žalobci usilují. Opačný výklad by odvolací soud považoval za příliš formalistický. Podle názoru odvolacího soudu žalobní tvrzení včetně citace §

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

1793 odst. 1 o. z. (...může zkrácená strana požadovat zrušení smlouvy a navrácení všeho do původního stavu...) byla současně rozporná se zněním žalobního petitu a jestliže žalobci při prvním nařízeném jednání navrhli změnu petitu tak, že požadují zrušení smlouvy, odstranili tím rozpor mezi tvrzeními a petitem a soud I. stupně neměl žádný důvod navrhovanou změnu petitu zamítnat. Uvedený výklad podporuje i komentářová literatura, která uvádí, že „zkrácená strana nemá právo volby; může požadovat jen zrušení smlouvy (nemusí však volit konkrétní slova a postačí např. i jen formulace „uplatnění práva z § 1793 odst. 1“) [srov. Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054), Komentář. 1. vydání Praha: C.H. Beck, 2014, s. 314 - 329; J. Petrov]. Tamtéž komentář uvádí „navrhuje se, aby v případě, kdy je zřejmé, že žalobce nechce být žalobou vázán z důvodů uvedených v komentovaném § 1793, soud, i přes nesprávnou formulaci žaloby, upřednostnil její obsah (§ 41 odst. 2 OSŘ) a vydal na základě komentovaného § 1793 konstitutivní rozhodnutí. Právě takto postupuje rakouská soudní praxe, jak se podává např. z rozhodnutí rakouského OGH 4 Ob 517/73, nebo z právní věty rakouského OGH č. RS0014803, ris.bka.gv.at: „*Také v případě, kdy ... návrh [má správně znít] na konstitutivní zrušení smlouvy soudem, nevzbuzuje pochybnosti, že určovací žalobu, která se odvolává na [§ 1793], nutno posuzovat ne dle jazykového vyjádření, nýbrž dle jejího obsahu, a to jako návrh na vydání konstitutivního rozhodnutí, [s tím, že petit] případně i z moci úřední – a to i v řízení u soudu vyšší instance – přeformuluje.*“ Ostatně též prvorepubliková judikatura (NS [Rv I 1068/39](#), [Vážný 17455](#); uvedeno v [Janoušek, 2014](#), část V.) dovodila: „*Domáhá-li se tedy žalobce vrácení kupní ceny z důvodu [§ 934 OZO](#), domáhá se tím mlčky i zrušení smlouvy.*“

24. Argumentoval-li soud I. stupně rozsáhlostí změny petitu i tvrzených skutečností, odvolací soud této argumentaci nepřisvědčil, ve skutečnosti se o žádnou „rozsáhlou“ změnu nejednalo, tvrzení v žalobě jasně směřovala k uplatnění práv podle § 1793 o. z., důvody i rozsah neúměrného zkrácení je v žalobě uveden. O porušení práva na tzv. „rovnost zbraní“ tak hovořit nelze. Svým nesprávným postupem soud I. stupně zatížil řízení vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
25. K argumentaci odvolacího soudu o stavení běhu prekluzivní lhůty i v případě podání vadné žaloby lze též odkázat na ustálenou judikaturu k otázce stavení běhu promlčecích lhůt. Odvolací soud má za to, že tato judikatura je využitelná i v projednávané věci.
26. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu (srov. např. rozsudek ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 26 Cdo 4802/2010, rozsudek ze dne 21. 10. 2015, sp. zn. 21 Cdo 529/2014, rozsudek ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 29 Odo 84/2002, uveřejněný v časopise Soudní judikatura pod č. 182/2004 a žaloby mají hmotněprávní účinek v podobě stavení běhu promlčecích dob působící již od jejich podání tehdy, jsou-li vady těchto podání dodatečně odstraněny, a v řízení je tudíž řádně pokračováno. Jestliže žalobce neúplnost nebo nesprávnost žaloby odstraní (ať z podnětu soudu, nebo z vlastní iniciativy), popřípadě alespoň odstraní ty z vad, které brání dalšímu pokračování v řízení, je možné žalobu v řízení projednat a rozhodnout ve věci samé; v takovém případě platí (nastává fikce), že žaloba byla bez vad již od počátku (tj. ode dne, kdy byla podána u soudu). Rovněž Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 182/01, uveřejněném pod č. 99 ve svazku 30 z roku 2003 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dovodil, že náležitosti žaloby je třeba posuzovat striktně podle § 42 odst. 4 a 79 odst. 1 o. s. ř. s tím, že pokud návrh neobsahuje všechny náležitosti, či je-li nesrozumitelný nebo neurčitý, jde přesto o návrh, který vyvolává předpokládané následky (stavení promlčecí lhůty). Je však nutno vady (popřípadě k výzvě soudu) odstranit, neboť i občanský zákoník v ustanovení § 112 stanoví, že ke stavení lhůty dochází pouze tehdy, když věřitel (žalobce) v řízení řádně pokračuje. Citovaná zákonná podmínka by nebyla splněna, a žalobce by tedy v řízení řádně nepokračoval teprve tehdy, kdyby své podání neopravil či nedoplnil.
27. Odvolací soud uzavírá, že podáním žaloby se běh jednoleté prekluzivní lhůty podle § 1795 o. z. zastavil a upravili-li žalobci při prvním jednání petit žaloby tak, že se domáhají zrušení smlouvy,

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

neuplatnili tím nový nárok, ale pouze uvedli do souladu s petitum žalobní tvrzení o uplatnění práv podle § 1793 o. z.

28. Odvolací soud považuje současně za nutné se vyjádřit k prohlášení prodávajících, že se vůči kupujícímu vzdávají jakéhokoliv nároku v souvislosti s § 1793 o. z. (čl. IV kupní smlouvy).
29. Vzdání se práva z § 1793 odst. 1 o. z. není možné jiným způsobem, než který předpokládá § 1794 odst. 2 o. z., to znamená, že kromě prohlášení o vzdání se práva musí zkrácená strana současně prohlásit, že plnění přijímá za mimořádnou cenu ze zvláštní obliby, anebo musí souhlasit s neúměrnou cenou, ač jí skutečná cena plnění byla nebo musela být známa. Formulaci „ač jí skutečná cena plnění byla nebo musela být známa“ nutno vyložit tak, že se vyžaduje znalost objektivní hodnoty věci zkrácenou stranou. Použitelnost neúměrného zkrácení tak není vyloučena samotným projevem vůle, nýbrž vědomostí hodnoty předmětu plnění. Samotné vzdání se práva učiněné ve smlouvě ještě projevem vědomosti o skutečné hodnotě předmětu plnění (zde pozemku) není.
30. Z uvedených důvodů odvolací soud pro vadu řízení napadené rozhodnutí soudu I. stupně podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. zrušil a věc podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
31. Na soudu I. stupně nyní bude, aby si se žalobci ujasnil, čeho se svou žalobou domáhají (vzhledem k předchozímu nesprávnému usnesení o zamítnutí navrhované úpravy petitu) a poté se bude zabývat tvrzeným neúměrným zkrácením žalobců, případně naplněním zákonných výluk z neúměrného zkrácení.
32. V novém rozhodnutí o věci soud I. stupně rozhodne ve smyslu § 224 odst. 3 o. s. ř. i o nákladech tohoto odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. k/ o. s. ř.).

Praha 11. října 2024

JUDr. Iva Suneghová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.